

Revelația lui Iisus Hristos - Numărul șaptesprezece

Trezirea oaselor uscate: o chemare la curăție și credință în vremea zăbovirii

Jeff Pippenger

2023-11-17

Oasele uscate care zac moarte pe stradă aud „glasul” celui ce strigă în pustie pentru că a venit Mângâietorul, în împlinirea făgăduinței lui Isus de a-L trimite. La prima dezamăgire a milleriților, milleriții au ajuns să înțeleagă că se aflau în timpul zăbovirii din pilda fecioarelor.

„Cei dezamăgiți au văzut din Biblie că se aflau în vremea zăbovirii și că trebuiau să aștepte cu răbdare împlinirea vedeniei. Aceleași dovezi care i-au determinat să-L aștepte pe Domnul lor în 1843 i-au determinat să aștepte venirea Lui în 1844.” Daruri spirituale, volumul 1, 153.

Cei care au fost prefigurați de milleriți repetă experiența primei dezamăgiri, iar când o fac, trebuie să înțeleagă că și ei se află în timpul întârzierii din pilda fecioarelor. Numai influența Mângâietorului le îngăduie să vadă acest adevăr. Acea recunoaștere, adusă de Mângâietorul, este reprezentată de prima profecie pe care lui Ezechiel i s-a poruncit să o proclame văii oaselor uscate, moarte.

Iarși mi-a zis: Prorojește asupra acestor oase și spune-le: O, oase uscate, ascultați cuvântul Domnului. Așa zice Domnul Dumnezeu acestor oase: Iată, voi face să intre în voi suflare, și veți trăi; și voi pune vine peste voi, și voi face să crească carne peste voi, și vă voi acoperi cu piele, și voi pune suflare în voi, și veți trăi; și veți cunoaște că Eu sunt Domnul. Am prorocit, deci, după cum mi se poruncise; și pe când proceam, s-a făcut un vuiet, și iată, o zguduire, și oasele s-au apropiat unele de altele, os la osul său. Și când am privit, iată, au crescut pe ele vine și carne, și pielea le-a acoperit pe deasupra; dar nu era suflare în ele. Ezechiel 37:4-8.

„Zgomotul” reprezintă Duhul Sfânt. În acel moment, fecioarele trebuie să recunoască faptul că se află în timpul întârzierii. Învățăturile biblice cu privire la ceea ce trebuie să facă cei dezamăgiți atunci când recunosc că se află în timpul întârzierii sunt abundente. Ieremia învață că ei nu trebuie niciodată să se întoarcă la „adunarea batjocoritorilor”, care, în mesajul către Filadelfia, este sinagoga lui Satana. Ei trebuie, de asemenea, să deosebească ceea ce este de preț de ceea ce este josnic. Antiteza dintre ceea ce este de preț și ceea ce este josnic are o semnificație dublă.

Cu ani în urmă am învățat eu însumi această distincție profetică, când am dat o aplicare visului lui William Miller. Am definit corect nestematele ca adevărurile Cuvântului lui Dumnezeu, iar nestematele false ca doctrine corupte. Ulterior, mi s-a atras atenția că James White dăduse, de asemenea, o aplicare visului lui William Miller și că, în aplicarea sa, el identifica nestematele cu poporul credincios al lui Dumnezeu, iar nestematele false cu mărturisitorii falși ai adevărului. Când am cercetat ce a predat James White cu privire la vis, mi-am dat seama că amândoi aveau dreptate. Nestematele pot reprezenta pe credincioșii lui Dumnezeu, iar nestematele contrafăcute, pe necredincioși; dar nestematele pot, de asemenea, reprezenta adevărurile Cuvântului lui Dumnezeu,

iar nestematele contrafăcute pot fi doctrine false. James White a aplicat visul lui Miller la istoria în care trăia atunci, dar eu am abordat visul ca istoria zilelor de pe urmă. Împreună, cele două aplicări arată că oamenii devin ceea ce cred și, de vor alege să se țină de doctrine eronate, vor fi măturați afară pe fereastră de către omul cu mătura de gunoi, împreună cu doctrinele la care au aderat. Suntem ceea ce mâncăm.

Când cei dezamăgiți constată că se află în timpul de întârziere, potrivit lui Ieremia, ei trebuie să deosebească ce este de preț de ce este de nimic.

Cum se face că oamenii care sunt în război cu guvernarea lui Dumnezeu ajung să dobândească înțelepciunea pe care uneori o manifestă? Însuși Satana a fost educat în curțile cerești și cunoaște atât binele, cât și răul. El amestecă ce este de preț cu ceea ce este josnic, și tocmai aceasta îi dă puterea de a înșela. Dar, pentru că Satana s-a îmbrăcat în veșminte de strălucire cerească, îl vom primi oare ca pe un înger de lumină? Ispititorul are agenții săi, educați după metodele lui, inspirați de duhul lui și potriviți pentru lucrarea lui. Să colaborăm cu ei? Să primim lucrările agenților lui ca fiind esențiale pentru dobândirea unei educații? Lucrarea vindecării, 440.

Ceea ce este de preț și ceea ce este josnic reprezintă adevărul și eroarea. De asemenea, reprezintă două clase de oameni.

„Totuși, temelia lui Dumnezeu rămâne neclintită, având pecetea aceasta: Domnul îi cunoaște pe ai Săi. Și: Oricine cheamă Numele lui Hristos să se depărteze de nelegiuire. Dar într-o casă mare nu sunt numai vase de aur și de argint, ci și de lemn și de lut; și unele sunt spre cinste, iar altele spre necinste.” „Casa cea mare” reprezintă Biserica. În Biserica se vor găsi atât cele josnice, cât și cele de preț. Năvodul aruncat în mare adună deopotrivă pe cele bune și pe cele rele. Review and Herald, 5 februarie 1901.

Ieremia a fost instruit că, dacă avea să se întoarcă, trebuia să se despartă de fecioarele neînțelepte și trebuia, de asemenea, să se despartă de învățăturile eronate ale fecioarelor neînțelepte. Cei o sută patruzeci și patru de mii sunt aceia care ajung la o unitate desăvârșită. Ieremia reprezintă lucrarea pe care cei chemați să fie pecetluiți prin al doilea mesaj al lui Ezechiel despre cele patru vânturi trebuie să o împlinescă, dacă urmează să fie „gura” lui Dumnezeu, atunci când vedenia vorbește. Vedenia a vorbit în istoria millerită când a sosit judecata, și vorbește în istoria celor o sută patruzeci și patru de mii când fiara pământului vorbește și când sosește judecata celui de-al treilea vai. Atunci cei care au împlinit lucrarea identificată de Ieremia sunt înălțați ca străjerii lui Dumnezeu.

Atunci când Domnul trimite pe Mângâietorul să-i trezească pe cei dezamăgiți din moartea lor, El identifică o lucrare de curățire pe care ei trebuie s-o împlinescă, dacă este ca ei să fie purtătorii Săi de cuvânt în criza legii duminicale. Isaia este de acord cu sfatul lui Ieremia.

Cât de frumoase sunt pe munți picioarele celui ce aduce vești bune, care vestește pacea; care aduce vești de bine, care vestește mântuirea; care zice Sionului: Dumnezeul tău împărățește! Străjerii tăi își vor înălța glasul; cu glasul, laolaltă, vor cânta: căci vor vedea ochi în ochi, când Domnul va readuce Sionul. Izbucniți în bucurie, cântați împreună, voi, dărâmături ale

Ierusalimului: căci Domnul și-a mângâiat poporul, a răscumpărat Ierusalimul. Isaia 52:7-9.

Cei care „aduc vești bune” și care „vestesc pacea și mântuirea” își înalță „glasurile lor împreună”, căci ei „vor vedea ochi în ochi”.

Mi-au fost arătați câțiva alții care își alăturau influența acelor pe care i-am menționat, și împreună fac tot ce pot pentru a-i desprinde din trup și a provoca confuzie; iar influența lor aduce adevărul lui Dumnezeu în dispreț. Isus și îngerii sfinți ridică și unesc poporul lui Dumnezeu într-o singură credință, pentru ca toți să aibă un singur cuget și o singură judecată. Iar în timp ce sunt aduși la unitatea credinței, ca să vadă ochi în ochi cu privire la adevărurile solemne, importante pentru acest timp, Satana lucrează ca să se împotrivescă înaintării lor. Isus lucrează prin instrumentele Sale ca să adune și să unească. Satana lucrează prin instrumentele sale ca să risipească și să despartă. "Căci, iată, voi porunci și voi cerni casa lui Israel între toate neamurile, cum se cerne grâul într-o sită, totuși nici cel mai mic bob nu va cădea la pământ."

Dumnezeu își pune acum poporul la încercare și la probă. Caracterul se formează. Îngerii cântăresc valoarea morală și țin o evidență credincioasă a tuturor faptelor fiilor oamenilor. Între cei ce se numesc poporul lui Dumnezeu sunt inimi corupte; dar ele vor fi încercate și dovedite. Acel Dumnezeu care citește inimile tuturor va aduce la lumină lucrurile ascunse ale întunericului acolo unde sunt adesea cel mai puțin bănuite, pentru ca pietrele de poticnire care au împiedicat înaintarea adevărului să fie înlăturate, iar Dumnezeu să aibă un popor curat și sfânt care să vestească rânduielile și judecățile Sale.

Căpetenia mântuirii noastre Își conduce poporul înainte, pas cu pas, curățindu-i și pregătindu-i pentru strămutare, iar pe aceia care sunt înclinați să se desprindă de trup, care nu sunt dispuși să fie călăuziți și sunt mulțumiți cu propria lor neprihănire, îi lasă în urmă. „Dacă, deci, lumina care este în tine este întuneric, cât de mare este întunericul acesta!” Nicio amăgire mai mare nu poate înșela mintea omenească decât aceea care îi duce pe oameni să-și îngăduie un duh de încredere în sine, să creadă că au dreptate și că sunt în lumină, în timp ce se îndepărtează de poporul lui Dumnezeu, iar lumina lor prețuită este întuneric. Mărturii, volumul 1, 332, 333.

Expresia „aduce vești bune” este repetată de două ori în pasajul din Isaia pentru a identifica istoria Strigării de la miezul nopții, la fel cum o fac și versetele care duc la descrierea făcută de Isaia a unității care se înfăptuiește atunci când ceea ce este de preț este separat de ceea ce este josnic.

Trezește-te, trezește-te; îmbracă-te cu țaria ta, Sioane; îmbracă-te cu veșmintele tale cele frumoase, Ierusalime, cetate sfântă: căci de acum înainte nu vor mai intra în tine cei netăiați împrejur și cei necurați. Scutură-te de pulbere; scoală-te și șezi, Ierusalime: dezleagă-ți legăturile de la gât, fiică captivă a Sionului. Isaia 52:1, 2.

Ieremia îi reprezintă pe cei din prima dezamăgire, care recunosc că se află în timpul zăbovirii. Isaia le poruncește acelorși persoane: „Trezește-te, trezește-te.” Ei se trezesc și, în cele din urmă, ajung la un punct în care nu va mai fi niciun necircumcis și niciun necurat în Biserica lui Dumnezeu, căci vor fi împlinit lucrarea de a deosebi ce este de preț de ce este netrebnic. „Domnul voiește ca Biserica Sa să fie curățită, înainte ca judecățile Sale să cadă în chip și mai vădit asupra lumii.”

Ne apropiem cu repeziciune de încheierea istoriei acestui pământ. Sfârșitul este foarte aproape, mult mai aproape decât presupun mulți, iar eu simt povara de a sublinia poporului nostru necesitatea de a-L căuta pe Domnul cu toată stăruința. Mulți dorm, și ce se poate spune pentru a-i trezi din somnul lor trupesc? Domnul dorește ca Biserica Sa să fie curățită, înainte ca judecățile Sale să se abată mai vădit asupra lumii.

'Cine va putea îndura ziua venirii Lui? Și cine va sta în picioare când Se va arăta El? Căci El este ca focul topitorului și ca leșia nălbitorilor: și va șede ca un topitor și curățitor de argint: și îi va curăți pe fiii lui Levi și îi va lămuri ca pe aur și ca pe argint, pentru ca ei să aducă Domnului o jertfă în dreptate.'

Hristos va înlătura orice acoperământ fățarnic. Niciun amestec al adevărului cu falsul nu-L poate înșela. "El este ca focul topitorului", deosebind ceea ce este de preț de ceea ce este josnic, zgura de aur.

Asemenea leviților, poporul ales al lui Dumnezeu este consacrat de El pentru lucrarea Sa deosebită. Fiecare creștin adevărat deține calitatea preoțească. El este onorat cu sfânta responsabilitate de a reprezenta înaintea lumii caracterul Tatălui Său ceresc. El trebuie să ia bine aminte la cuvintele: «Fiți, așadar, desăvârșiți, precum Tatăl vostru care este în ceruri este desăvârșit.»

'Dar pentru voi, cei ce vă temeți de Numele Meu, va răsări Soarele Dreptății, cu tămăduire în aripile Sale; și veți ieși și veți crește ca vițeei din staul. Și veți călca în picioare pe cei răi; căci vor fi cenușă sub tălpile picioarelor voastre, în ziua în care voi face aceasta, zice Domnul oștirilor.

„Aduceți-vă aminte de Legea lui Moise, robul Meu, pe care i-am poruncit-o la Horeb pentru tot Israelul, împreună cu orânduiri și judecățile. Iată, vă voi trimite pe prorocul Ilie înainte de venirea zilei celei mari și înfricoșate a Domnului: și el va întoarce inima părinților spre copiii și inima copiilor spre părinții lor, ca nu cumva să vin și să lovesc pământul cu blestem.” Review and Herald, 8 noiembrie 1906.

Cei care aderă la doctrine false vor fi separați în istoria care începe cu "vocea" care strigă în pustie. Cei care refuză să îngăduie puterii creatoare a lui Dumnezeu să producă o experiență personală sfințită vor fi separați de "aurul" în istoria care începe cu "vocea" care strigă în pustie. Ei vor rămâne laodiceeni, chiar în punctul în care Laodicea transcende în Filadelfia.

Lucrarea de a despărți ceea ce este de preț de ceea ce este netrebnic este aproape în întregime lucrarea Solului legământului, care vine deodată să-i curățească pe fiii lui Levi, dar noi trebuie să participăm.

De aceea, preaiubiților mei, după cum ați ascultat întotdeauna, nu numai în prezența mea, ci acum cu atât mai mult în absența mea, lucrați la mântuirea voastră cu frică și cutremur. Căci Dumnezeu este Cel ce lucrează în voi și voința, și înfăptuirea, după buna Lui plăcere. Faceți toate lucrurile fără cârtiri și fără dispute: ca să fiți fără prihană și nevinovați, fiii lui Dumnezeu, fără mustrare, în mijlocul unui neam strâmb și stricat, între care străluciți ca niște luminători în lume. Filipeni 2:12-15.

Lui Ieremia i s-a spus să despartă ce este de preț de ceea ce este de nimic, dacă dorea să fie purtătorul de cuvânt al lui Dumnezeu în judecata ce urma să vină. Faptul că Ieremia primea sfatul lui Dumnezeu adresat lui dovedea că prezența Mângâietorului îi era deja pusă la îndemână, dacă el alegea să ia asupra sa lucrarea.

Lucrarea dobândirii mântuirii este una de conlucrare, o lucrare în comun. Trebuie să existe cooperare între Dumnezeu și păcătosul pocăit. Aceasta este necesară pentru formarea principiilor drepte în caracter. Omul trebuie să depună eforturi stăruitoare pentru a birui ceea ce îl împiedică să ajungă la desăvârșire. Dar el depinde în totul de Dumnezeu pentru izbândă. Efortul omenesc, prin el însuși, nu este suficient. Fără ajutorul puterii divine, el nu are niciun folos. Dumnezeu lucrează, iar omul lucrează. Rezistența împotriva ispitei trebuie să vină din partea omului, care trebuie să-și tragă puterea de la Dumnezeu. Pe de o parte se află înțelepciunea, compasiunea și puterea infinite; pe de alta, slăbiciunea, păcătoșenia, neputința absolută.

Dumnezeu dorește să avem stăpânire de sine. Dar El nu ne poate ajuta fără consimțământul și conlucrarea noastră. Duhul divin lucrează prin puterile și facultățile cu care a fost înzestrat omul. Prin noi înșine, nu suntem în stare să aducem scopurile, dorințele și înclinațiile în armonie cu voia lui Dumnezeu; dar, dacă suntem „dispuși să fim făcuți dispuși”, Mântuitorul va împlini aceasta pentru noi, „dărâmând izvodirile și orice înălțare care se ridică împotriva cunoașterii lui Dumnezeu și aducând în captivitate orice gând, la ascultarea de Hristos”. 2 Corinteni 10:5. Faptele apostolilor, 482.

Cele trei zile și jumătate din Apocalipsa, capitolul unsprezece, când oasele uscate zac moarte pe stradă, constituie un simbol al unei «pustii», iar o «pustie» reprezintă «cele șapte timpuri» din Leviticul, capitolul douăzeci și șase. La sfârșitul împrăștierii celor trei zile și jumătate, cei chemați să fie dintre cei o sută patruzeci și patru de mii trebuie să «se trezească» și să «scuture praful». Sora White spune: «Domnul dorește ca Biserica Sa să fie curățită, înainte ca judecățile Sale să cadă în chip mai vădit asupra lumii.»

În legătură cu o "biserică purificată", ea face trimitere la procesul de separare descris de Ieremia, care separă "ceea ce este de preț de ceea ce este josnic". Ea asociază, de asemenea, aceasta cu capitolul al treilea din Maleahi, unde un sol pregătește calea pentru solul legământului. Solul care pregătește calea este "glasul celui ce strigă în pustie" al lui Isaia. Solul legământului este Hristos, care Se pregătește să intre în legământ cu cei o sută patruzeci și patru de mii, care "asemeni" "leviților," "sunt puși deoparte de El pentru lucrarea Sa specială". Apoi îi identifică drept preoți și Îl citează pe Isus, care spune: "Fiți, așadar, desăvârșiți, așa cum Tatăl vostru, care este în ceruri, este desăvârșit."

La sfârșitul perioadei de zăbovire este semnalat un proces de purificare, căci Domnul are o lucrare specială pe care cei o sută patruzeci și patru de mii trebuie să o împlinească, iar El va avea o biserică purificată înainte ca "judecățile Lui să cadă în mod mai vădit asupra lumii." Judecățile Lui sunt deja în lume, dar, la legea duminicală, "judecățile distrugătoare ale lui Dumnezeu" încep să cadă.

Acele judecăți sunt un „timp de îndurare pentru cei care nu au cunoscut niciodată adevărul”. Dar în acele judecăți nu este îndurare pentru cei care nu vor să intre în procesul necesar de purificare. „Judecățile” care „cad mai vădit” identifică judecăți care sunt semne. Ele reprezintă un semnal, iar Duhul Sfânt folosește haosul și confuzia produse de acele judecăți pentru a trasa o distincție între cei care păzesc „ziua de odihnă falsă” și cei care „păzesc cu conștiinciozitate Sabatul Domnului”, căci aceasta este singura cale prin care „lumea poate fi avertizată”. Judecățile care sunt semnale constituie fundalul pe care Duhul Sfânt îl folosește pentru a-i îndruma pe copiii lui Dumnezeu care sunt încă în Babilon să recunoască stindardul celor o sută patruzeci și patru de mii.

Dar Sora White nu face doar trimitere la capitolul trei din Maleahi; ea include și versetele de încheiere din capitolul patru al cărții Maleahi și, încă o dată, menționează „glasul” care trebuia să pregătească calea pentru Solul legământului. Acele versete de încheiere nu privesc pregătirea pentru Solul legământului, ci aducerea-aminte a Legii lui Moise și întoarcerea inimilor părinților spre copii și invers. „Glasul” pregătește mai întâi pentru Hristos, ca Solul legământului, să vină deodată la Templul Său și să-Și curățească poporul Său dezamăgit, care a fost trezit, pentru ca ei să poată împlini lucrarea stindardului. Apoi Maleahi abordează un alt aspect al lucrării „glasului”.

El „va întoarce inima părinților spre copii și inima copiilor spre părinții lor”, și El va împlini această lucrare în legătură cu legea dată la Horeb. Ilie, care este totodată „glasul” lui Isaia, va identifica păcatele poporului lui Dumnezeu. Acest lucru face parte din procesul de purificare. Există o singură definiție a păcatului, și anume călcarea legii date la Horeb. Ioan Botezătorul a fost Ilie, iar lucrarea lui a inclus tocmai acest element.

În zilele acelea a venit Ioan Botezătorul, propovăduind în pustia Iudeei și zicând: Pocăiți-vă, căci s-a apropiat împărăția cerurilor. Căci acesta este cel despre care s-a vorbit prin prorocul Isaia, zicând: Glasul celui ce strigă în pustie: Pregătiți calea Domnului, faceți drepte cărările Lui. Iar Ioan avea îmbrăcăminte din păr de cămilă și un brâu de piele împrejurul mijlocului; iar hrana lui erau lăcustele și mierea sălbatică. Atunci a ieșit la el Ierusalimul și toată Iudeea și toată împrejurimea Iordanului și erau botezați de el în Iordan, mărturisindu-și păcatele. Iar când a văzut mulți dintre farisei și saducheii venind la botezul lui, le-a zis: Pui de vipere, cine v-a înștiințat să fugiți de mânia ce va să vină?

Aduceți, așadar, roade vrednice de pocăință; și nu credeți că puteți zice în voi înșivă: «Îl avem pe Avraam ca tată»; căci vă spun că Dumnezeu poate, din pietrele acestea, să ridice fiii lui Avraam. Și acum, securea stă la rădăcina pomilor; de aceea, orice pom care nu aduce rod bun este tăiat și aruncat în foc. Eu, într-adevăr, vă botez cu apă spre pocăință; dar Cel ce vine după mine este mai puternic decât mine; eu nu sunt vrednic să-i port încălțăminte; El vă va boteza cu Duhul Sfânt și cu foc. El are în mână lopata de vânturat și Își va curăți cu desăvârșire aria, Își va strânge grâul în jitniță, iar pleava o va arde cu foc nestins. Matei 3:1-12.

Ioan Botezătorul a venit în „pustiul” celor trei zile și jumătate din Apocalipsa unsprezece, căci toți profeții vorbesc mai mult despre zilele de pe urmă decât despre zilele în care au trăit. El a adus o chemare la pocăință de păcate, căci Împărăția cerurilor era aproape, întocmai cum Apocalipsa lui Isus Hristos este dezvăluită când „vremea este aproape”. Ioan Botezătorul ilustrează lucrarea „glasului”, căci, potrivit lui Isus, el era și Ilie care trebuia să vină.

Căci toți proorocii și Legea au proorocit până la Ioan. Iar dacă voiți să primiți aceasta, el este Ilie, cel ce avea să vină. Cine are urechi de auzit, să audă. Matei 11:13-15.

Isus arată că identitatea profetică a lui Ioan Botezătorul a fost o probă. El afirmă în mod direct: «dacă voiți s-o primiți». Apoi Isus Își încurajează ucenicii s-o primească, zicând: «Cine are urechi de auzit, să audă». Să audă ce? Să audă cine este vocea care vine în pustia finală a Bibliei și pregătește calea pentru solul legământului, pentru ca acesta să-i pregătească pe cei o sută patruzeci și patru de mii să împlinească o lucrare specială într-o vreme a judecăților însemnate ale lui Dumnezeu.

Ioan purta «un veșmânt din păr de cămilă și un brâu de piele în jurul șalelor; iar hrana lui erau lăcustele și mierea sălbatică». «Hrana» lui era mesajul Islamului, căci cuvântul «lăcuste» reprezintă Islamul, iar mierea este cuvântul lui Dumnezeu, care era dulce în gura lui. Dulcele mesaj pe care l-a mâncat era despre măgarul arab «sălbatic», cel dintâi simbol al Islamului în Scripturi. Dulcele mesaj al măgarului arab sălbatic al Islamului, care este de asemenea reprezentat prin «lăcuste», era țesut și în veșmântul lui, căci cămilele sunt un alt simbol al Islamului. Nu este o răstălmăcire a cuvântului «lăcuste» să fie folosit ca simbol al Islamului, chiar dacă hrana pe care o mânca Ioan făcea trimitere la arborele numit «locust» și nu la insecte. Cuvântul «lăcuste» este un simbol al Islamului, iar Ioan nu înfățișa consumul vreunei hrane fizice; regimul lui era un simbol al mesajului profetic pe care îl mâncase.

Brăul Său era "profeția" reprezentată în Habacuc. Acea profecție reunește prima dezamăgire, timpul zăbovirii fecioarelor și temeliile Adventismului, așa cum sunt reprezentate pe hărțile sacre. Habacuc a fost brăul profetic care a legat laolaltă toate acele adevăruri.

Căci vedenia este încă pentru o vreme hotărâtă, iar la sfârșit va vorbi și nu va minți; chiar dacă ar zăbovi, așteapt-o, căci va veni negreșit, nu va întârzia. Iată, sufletul lui, care se îngâmfa, nu este drept în el; dar cel drept va trăi prin credința lui. Habacuc 2:3, 4.

Mesajul profetic care a legat laolaltă, ca o cingătoare, mesajele ce alcătuiesc avertismentul „vocii” este pilda fecioarelor, în legătură cu vedenia care zăbovea, dar avea să vorbească. Vedenia Strigătului de la miezul nopții produce o deosebire între cei nevrednici, cărora li s-a „îngâmfat sufletul”, și cei de preț, care sunt îndreptățiți prin credință. Îndreptățirea prin credință este cingătoarea pe care o poartă „vocea”.

Și dreptatea va fi cingătoarea coapselor lui, iar credințioșia, cingătoarea șalelor lui. Isaia 11:5.

Când a sosit „glasul celui ce strigă în pustie” al dezamăgirii, după dezamăgirea din 18 iulie 2020, mesajul lui a fost același mesaj pe care îl avusese încă din 11 septembrie 2001. Acel mesaj al lui Ilie care urmează să vină, adresat oaselor moarte și uscate, care așteaptă, dezamăgite, este că Islamul reprezintă „judecăți-semnal”, care oferă cadrul pentru ca ceilalți copii ai lui Dumnezeu din Babilon să învețe dreptatea.

Calea celui drept este dreptitudine: Tu, Preadreptule, cântărești cărarea celui drept. Da, pe calea judecăților Tale, Doamne, Te-am așteptat; dorul sufletului nostru este spre Numele Tău și spre aducerea aminte de Tine. Cu sufletul meu Te-am dorit în noapte; da, cu duhul meu

dinlăuntrul meu Te voi căuta dis-de-dimineată: căci atunci când judecățile Tale sunt pe pământ, locuitorii lumii vor învăța dreptatea. Isaia 26:7-9.

Ioan Botezătorul, care era Ilie cel ce avea să vină, este „glasul” în „pustia” celor trei zile și jumătate din Apocalipsa, capitolul unsprezece. Lucrarea lui cuprinde identificarea celei de-a patra și ultimei generații a Adventismului, ale cărei suflete sunt înălțate și care se încred în moștenirea spirituală a părinților lor, dar simt că mânia lui Dumnezeu este pe cale să vină. Ei sunt a patra generație, căci s-au manifestat pe deplin într-o generație care este exact opusul lui Hristos. Ei sunt generația de vipere, dar încă arată spre părintele lor Avraam, pentru a susține că sunt de fapt generația Mielului. Generația Mielului este generația aleasă a lui Petru; ei sunt aceia care urmează Mielul oriunde merge El.

Ioan a expus în chip vădit păcatele celor ce au venit să-i asculte solia, căci ei s-au pocăit și au fost botezați. El i-a înștiințat, de asemenea, că există Unul care avea să vină după el, care avea să-și curețe cu desăvârșire aria Sa. Acea Persoană este Solul legământului; El este „omul cu peria de curățat”, care mătură afară, pe fereastră, monedele și nestematele contrafăcute și readuce la locul lor nestematele originale, care apoi strălucesc de zece ori mai intens decât au făcut-o atunci când William Miller a fost călăuzit de îngeri în lucrarea de adunare a nestematei originale în mișcarea primului înger.

Ioan Botezătorul a fost direct în condamnarea încrederii adventiștilor laodicieni în părintele lor Avraam, căci venirea lui Ilie avea ca scop întoarcerea inimilor părinților spre copii și, invers, a copiilor spre părinți. Principiul aplicării biblice a celui dintâi și a celui de pe urmă este reprezentat în acea lucrare, dar, de asemenea, este prezentat și remediul pentru cei care se află într-o stare de împrăștiere, în țara vrăjmașilor, morți în pustie. Ei trebuie să-și recunoască păcatele și păcatele părinților lor și să se pocăiască. Odată cu recunoașterea păcatelor lor și a păcatelor părinților, trebuie de asemenea să admită că nu au umblat cu Domnul pe durata perioadei pustiei de trei zile și jumătate. Mai mult, trebuie să admită că Dumnezeu nu a umblat cu ei de-a lungul acelei istorii.

Iar cei ce vor mai rămâne dintre voi se vor topi în nelegiuirea lor în țările vrăjmașilor voștri; și, de asemenea, pentru neleguirile părinților lor, împreună cu ale lor, se vor topi. Dacă își vor mărturisi nelegiuirea lor și nelegiuirea părinților lor, împreună cu necredințioșia prin care Mi-au fost necredințioși, și că, de asemenea, au umblat împotriva Mea; și că și Eu am umblat împotriva lor și i-am adus în țara vrăjmașilor lor; dacă atunci inimile lor netăiate împrejur se vor smeri, și atunci vor primi pedeapsa neleguirii lor: Atunci Îmi voi aduce aminte de legământul Meu cu Iacov, și, de asemenea, de legământul Meu cu Isaac, și de legământul Meu cu Avraam Îmi voi aduce aminte; și Îmi voi aduce aminte de țară. Leviticul 26:39-42.

Blestemul a fost din pricină că nu și-au adus aminte de sabbatele țării.

Ioan Botezătorul, care a fost Ilie cel ce avea să vină, preînchipuia „glasul” din pustia celor trei zile și jumătate din capitolul unsprezece al Apocalipsei. El avea să îndrume oasele moarte și uscate să-și „aducă aminte” de legea lui Moise la Horeb, iar dacă ar fi făcut-o, atunci solul legământului și-ar „aduce aminte” de legământul părinților lor. Dar numai dacă își mărturiseau păcatele, păcatele părinților lor și, mai smeritor, trebuiau să precizeze călcările de lege „cu care au călcat împotriva”

lui Dumnezeu.

De asemenea, ar trebui să admită că umblaseră „potrivnic” lui Dumnezeu și că Dumnezeu umblase „potrivnic” lor.

Trebuiau, de asemenea, să recunoască faptul că erau oasele moarte și uscate de pe ulița din Apocalipsa, capitolul unsprezece, căci trebuiau să admită că Dumnezeu îi adusese în țara vrăjmașului, iar țara vrăjmașului este moartea.

Potrivit lui Ioan Botezătorul, ei ar trebui, de asemenea, să răspundă la întrebarea privind identitatea „glasului” care strigă în „pustie”, căci Ioan a întrebat: „Cine v-a avertizat să fugiți de mânia ce va să vină?”

Vom continua aceste teme în articolul următor.

Slujitorului lui Dumnezeu i se poruncește: "Strigă tare, nu cruța; înalță-ți glasul ca o trâmbiță și arată poporului Meu fărădelegile lui și casei lui Iacov păcatele ei." Domnul spune despre acest popor: "Ei Mă caută în fiecare zi și le place să cunoască căile Mele, ca un neam care a făcut dreptate." Iată un popor autoînșelat, autoîndreptățit, autocomplacent, iar slujitorului i se poruncește să strige tare și să le arate fărădelegile lor. În toate veacurile această lucrare a fost împlinită pentru poporul lui Dumnezeu și ea este necesară acum mai mult ca oricând. Mărturii, volumul 5, 299.